

"L'estructura dels Nens és perfecta"

Manel Castellví, ex-cap de brigades dels Mossos d'Esquadra i actual portaveu de la policia autonòmica des de l'oficina de Relacions Institucionals i Comunicació, va ser el cap de l'operatiu que portà els Nens de Déu a l'Audiència de Barcelona l'any 1993.

Juliol del 1990. Els Mossos d'Esquadra detenen deu membres dels Nens de Déu, grup conegut com La Família, a Castellar del Vallès (el Vallès Occidental) i a Collbató (el Baix Llobregat). Amb aquesta acció de la policia s'inicia un més dels molts processos judicials instruïts contra la secta des del seu naixement. La fiscalia demana 203 anys per uns presumptes delictes d'associació il·lícita, fundació de centre docent il·legal, lesions psíquiques i estafa. La repercussió del cas en els mitjans de comunicació evidencia l'alarma social, però les primeres notícies de diaris, revistes, ràdios i televisions que parlen sobre corrupció de menors i pràctiques sexuals delictives ni tan sols arribaran a considerar-se en el procés.

Juliol del 1993. La secció tercera de l'Audiència de Barcelona sentència el procés amb l'absolució de tots els encausats. En 42 pàgines de barroca literatura jurídica, la resolució judicial proclamava, enmig d'un abrandat discurs en defensa de la llibertat religiosa, que no hi havia fets que pogueren ser constitutius de delictes.

Manel Castellví va dur l'operatiu policíac que dona origen al judici de Barcelona. Cap de l'operació, ex-cap de brigades dels Mossos d'Esquadra i actual portaveu de la policia catalana des de l'oficina de Relacions Institucionals i Comunicació, ens explica alguns detalls d'aquell moment.

—Des de quan els Mossos d'Esquadra varen tenir coneixement de les activitats dels Nens de Déu, que desembocarien en la investigació de la policia?

—Va ser a l'any 1985 quan un jutjat ens va demanar una informació referent a aquest grup. Després van passar uns anys i al cap d'un temps ens van lliurar una documentació, propaganda típica del grup. Vam fer

llavors una sèrie de seguiments i vam detectar la ubicació d'una "escola" [Castellví es refereix a una escola en el sentit que li dona el grup] dels Nens de Déu a Collbató. En un principi pensàvem que hi havia una vintena de nens. Es va posar en coneixement, doncs, de la fiscalia de menors i a partir d'aquest moment tre-

ballàrem conjuntament. Què hi vam trobar? Que aquells nens estaven en la torre, però que efectivament no tenien contacte amb l'exterior...

—Confinats?

—Exactament... Això ens va preocupar. Aspectes com ara l'escolarització, sanitat, etc. Aleshores, després d'un seguiment d'aquesta situació, de veure els components d'aquesta família, dels Nens de Déu, del seu desenvolupament, del seu proselitisme, cantant pels carrers..., després de la investigació policíaca, vam creure convenient actuar per a la protecció dels menors. La família s'havia canviat ja a una torre més gran a Castellar del Vallès. El 18 de juliol de 1990 actuem simultàniament tant a Collbató com a Castellar del Vallès.

—Quines activitats delictives detecteu en el grup?

—Nens de Déu és un grup que al llarg de la seva història ha tingut tota una trajectòria i una evolució. Em refereixo al fet que quan vam fer l'entrada al seu domicili vam trobar tota la seva documentació, totes les

"El grup estableix tota una sèrie de mesures de seguretat, com ara que tinguin la maleta feta en tot moment o trucar per telèfon abans d'arribar al domicili. Mesures que ens van ajudar a entendre que aquesta gent amagava alguna cosa".

Cartes de Mo. Les mateixes que explicaven què s'havia de fer davant d'una actuació de la policia, les pautes que calia seguir davant de les relacions sexuals..., algunes cites com ara: "Les meves paraules no s'han d'interpretar, sinó que són tal com jo les dic". Hi ha cites que expliquen, per exemple, com es masturba el nen, com s'ha de tenir en compte si aquest ejacula, en altres s'adverteix que hi ha països que són menys propicis a tenir relacions sexuals... Només calia seguir

aquest rastre documental. Recordo que en l'entrada hi havia un rètol en anglès, que a vegades es penjava als nens, i que deia: "No parreu amb mi". El que feien era aïllar aquell nen. Com explicava adés, el grup ha evolucionat al llarg del temps i també les *Cartes de Mo*. L'objectiu era demostrar que es tractava d'una associació amb unes finalitats no esclarides, però fonamentalment el que se'n va seguir és que no hi havia protecció d'aquells nens.

—*I quan l'afer arriba als tribunals, què passa?*

—La sentència del jutge Obina va ser absolutòria i no hi tinc res a dir. Però també és cert que en aquell judici no es va tractar sobre la documentació trobada, amb les possibles proves que presentava el ministeri fiscal. És a dir, no es va jutjar en cap moment el grup Nens de Déu, sinó una sèrie de persones que havien estat detingudes i la seva relació o vinculació amb els menors, i si aquests havien estat desatesos o no. Es va estimar que no hi havia sentència condemnatòria. Això pel que fa al nivell de la policia afecta en el sentit que les proves presentades no haguessin estat positives. El treball permeté, això no obstant, conèixer perfectament el funcionament del grup.

—*Quin paper tingueren els ex-adeptes en la investigació?*

—Vam tenir ex-adeptes que ens feren veure com funcionava el grup, però torno a dir que tot i això els Nens de Déu té una evolució constant. Per exemple, hi havia notícia que el grup practicava el *flirty fishing*, el coqueteig. Això vol dir que una noia anava a bars o discoteques a contactar amb advocats, metges, etc. Després d'establir una relació sentimental, al cap d'un temps mirava d'obtenir-ne algun benefici per al grup: serveis mèdics gratuïts, posem per cas. Aquesta tàctica ha desaparegut, doncs. És complex d'explicar, però parlem d'una associació amb una estructura perfecta.

—*Els Mossos van col·laborar amb altres policies donada l'organització internacional del grup?*

—Sí. A França i a l'Argentina hi havia hagut actuacions policiaques contra el grup. En moltes ocasions se'ns va demanar informació a nosaltres. Va haver-hi molts contactes, si més no per entendre com funcionaven. Després de l'actuació dels Mossos, van desa-

parèixer pràcticament de Catalunya i a hores d'ara podrien haver-se establert en altres comunitats. Però la realitat és que tenen una sentència judicial favorable. Ara, bàsicament la informació externa del grup la tenim de Canadà, Anglaterra i Àsia, coneixem fins i tot gent que havia conegut les activitats de Berg, el líder dels Nens, al continent asiàtic.

—*Amb quines dificultats específiques van topiar durant la investigació?*

—El grup, i en les mateixes *Cartes de Mo* està escrit, ja estableix tota una sèrie de mesures de seguretat, com ara que tinguin la maleta feta en tot moment o trucar per telèfon abans d'arribar al domicili. Mesures que dificultaven la investigació, però que ens van ajudar a entendre que aquesta gent amagava alguna cosa.

—*Sobre l'estructura de l'organització i les seves activitats actuals, poden aportar alguna informació?*

—Nens de Déu tenen una sentència absolutòria. Per tant, nosaltres avui no estem seguint-los i no en tenim informació actualitzada. **F. V. / S. H.**

Manel Castellví parla de la sentència del judici de Barcelona a Nens de Déu: "La sentència del jutge Obina va ser absolutòria i, per tant, nosaltres avui no estem seguint-los i no en tenim informació actualitzada".

Servei Català de Col·locació

Si necessita cobrir un lloc de treball a la seva empresa
té a la seva disposició els telèfons 902 22 11 11 i 902 22 10 44 (*)

(*) L'àmbit d'actuació del SCC legalment es cenyeix a Catalunya